

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

Dosar nr. 259/45/2024

DECIZIA PENALĂ NR. 567/2024

Ședința din data de 27.06.2024

Instanța constituită cu:
PREȘEDINTE: Camelia Toderică
JUDECĂTOR: Daniela-Elena Ghercă
GREFIER: Larisa Gioacăș

Pe rol se află pronunțarea asupra **cererii de sesizare a Curții Constituționale** cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (4) din Codul de procedură penală, asupra **cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție** în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și asupra **cererii de suspendare a judecării cauzei** până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, precum și asupra **admisibilității în principiu a contestațiilor în anulare** formulate de persoanele condamnate **DAWOUD ZUHAIR ABDEL NABI ALI și DAWOUD ABDUL SATAR împotriva deciziei penale nr. 245 din data de 01.03.2024**, pronunțate de Curtea de Apel Iași în dosarul nr. 5178/99/2020, și asupra **cererilor de suspendare a executării hotărârii a cărei anulare se cere** până la soluționarea contestațiilor în anulare.

Dezbaterile au avut loc în ședința de cameră de consiliu din data de **19.06.2024**, cu participarea reprezentantului Ministerului Public - procuror Cristina Schipor din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Iași, susținerile fiind consemnate în cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată când, în temeiul dispozițiilor art. 405 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea a stabilit pronunțarea la data de **27.06.2024**, dată la care, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

CURTEA DE APEL,

Deliberând în cauza penală de față, reține următoarele:

La data de 02.04.2024, sub nr. de dosar 259/45/2024, a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași contestația în anulare formulată de condamnatul Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali împotriva deciziei penale nr. 245 din data de 01.03.2024, pronunțate de Curtea de Apel Iași în dosarul nr. 5178/99/2020, prin care au fost respinse, ca nefondate, apelurile formulate de inculpații Dawoud Abdul Satar, Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali și Ahmmed Fuad și de părțile civile Balan Edvochia, Chele Maria, Cojocariu Elena, Cotonogu Andrei, Ermalai Alexa, Ermalai Feodosia Lenușa, Ermalai Irina, Lulea Irina, Mutilă Constantin, Șișu Andreea, Șișu Vasile, Teofan Agafia, Teofan Ionuț și Zvărăște Alina Maria, împotriva sentinței penale nr. 328/2023 din 05.07.2023, pronunțate de Tribunalul Iași în dosarul nr. 5178/99/2020. Prin această din urmă sentință s-a dispus condamnarea inculpatului Dawoud Abdul Satar la pedeapsa principală rezultantă de 22 (douăzecișidoi) ani și 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de falsificare sau substituire de alimente sau alte produse, prev. și ped. de art.357 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.77 lit.a și g C.od penal, precum și cu

aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, înșelăciune în formă continuată, prev. și ped. de art. 244 alin.1 și 2 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal (trei acte materiale) și omor calificat prev. și ped. de art.188 alin.1 raportat la art.189 alin.1 lit.f Cod penal, cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, condamnarea inculpatului Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, pentru săvârșirea infracțiunilor de falsificare sau substituie de alimente sau alte produse, prev. și ped. de art.357 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, înșelăciune în formă continuată prev. și ped. de art. 244 alin.1 și 2 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal (trei acte materiale) cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, omor calificat prev. și ped. de art.188 alin.1 raportat la art.189 alin.1 lit.f Cod penal, cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată prev. și ped. de art.322 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal (trei acte materiale), precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal și nerespectarea regimului armelor și al munițiilor, prev. și ped. de art.342 alin.6 Cod penal, la pedeapsa principală rezultantă de 22 (douăzecișidoi) ani și 6 (șase) luni închisoare, și a inculpatului Ahmmed Fuad pentru săvârșirea infracțiunilor de falsificare sau substituie de alimente sau alte produse, prev. și ped. de art.357 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, înșelăciune în formă continuată, prev. și ped. de art. 244 alin.1 și 2 Cod penal cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal (trei acte materiale) cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal și omor calificat prev. și ped. de art.188 alin.1 raportat la art.189 alin.1 lit.f Cod penal, cu aplicarea art.77 lit.a și g Cod penal, precum și cu aplicarea art.79 alin.2 Cod penal, la pedeapsa principală rezultantă de 20 (douăzeci) ani și 6 (șase) luni închisoare.

Contestația în anulare formulată împotriva aceleiași decizii penale de către persoana condamnată Dawoud Abdul Satar a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași la data de 03.04.2024, sub nr. de dosar 262/45/2024.

La termenul din data de 19.06.2024 Curtea, în baza dispozițiilor art. 43 din Codul de procedură penală, reținând că ambele dosare vizează decizia penală pronunțată într-un dosar unic de Curtea de Apel Iași și că ambii contestatori au avut calitatea de inculpați în același dosar, la care se referă căile extraordinare de atac, a dispus reunirea dosarului nr. 262/45/2024 la dosarul nr. 259/45/2024.

Prin **cererile de contestație în anulare**, depuse în scris de apărătorii aleși ai contestatorilor, s-a solicitat admiterea în principiu a contestațiilor în anulare, suspendarea executării deciziei penale atacate până la soluționarea contestațiilor în anulare, admiterea contestațiilor în anulare, desființarea deciziei penale nr. 245 din data de 01.03.2024, pronunțate de Curtea de Apel Iași în dosarul nr. 5178/99/2020, anularea mandatelor de executare a pedepselor emise în baza acesteia, rejudecarea apelului și desființarea în parte a sentinței penale nr. 328 din data de 05.07.2023, pronunțate de Tribunalul Iași în dosarul nr. 5178/99/2020.

În ceea ce privește condițiile de admisibilitate au considerat apărătorii contestatorilor că sunt îndeplinite toate condițiile legale după cum urmează: a fost atacată o decizie din apel definitivă, contestatorii au calitatea de persoane condamnate, s-a invocat existența cazului de la art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală ca urmare a faptului că la judecata în apel completul a fost compus nelegal, fiind exclus un judecător care făcea inițial parte din complet, și sunt îndeplinite condițiile privind respectarea termenului de 30 de zile de la comunicarea deciziei penale contestate.

Astfel, s-a arătat că prin încheierea din 16.08.2023 pronunțată în dosarul nr. 5178/99/2020, în temeiul art. 64 alin. (4) din Codul de procedură penală, a fost admisă declarația de abținere formulată de către doamna judecător Alina Ene (fostă Codreanu) cu privire la soluționarea cauzei cu nr. 5178/99/2020 și s-a constatat că doamna judecător nu a îndeplinit acte și nu a dispus măsuri procesuale în cauză.

În opinia apărării, o primă nelegalitate a încheierii prin care a fost soluționată declarația de abținere ar consta în faptul că dispozitivul încheierii este vădit contradictoriu, în sensul că se admite o declarație de abținere pe motiv că judecătorul titular al completului căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza a efectuat acte ca judecător de drepturi și libertăți și în același timp se constată că același judecător nu a efectuat acte în cauză.

În al doilea rând, s-a arătat că, deși în considerentele încheierii s-a reținut doamna judecător Alina Ene (fostă Codreanu) a exercitat calitatea de judecător de drepturi și libertăți în dosarul înregistrat sub nr. 2044/99/2020 al Tribunalului Iași, încheierile din 27.04.2020 și 28.04.2020 pronunțate în dosarul nr. 2044/99/2020, care au constituit temei pentru abținerea doamnei judecător, au fost pronunțate de către doamna judecător Irina Țîrlea, astfel că nu avea cum să constituie motiv pentru admiterea declarației de abținere.

În concluzie, a apreciat apărarea că a fost admisă declarația de abținere a magistratului desemnat aleatoriu să facă parte din completul de apel pe motiv că ar fi fost judecător de drepturi și libertăți, deși nu există nicio încheiere din care să rezulte această împrejurare, astfel că au fost încălcate în mod nepermis dispozițiile imperative privind incompatibilitățile, dar și regulile repartizării aleatorii a dosarelor, împrejurare care se circumscrie motivului de contestație în anulare de la art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, întrucât completul de judecată a fost compus cu nerespectarea principiului repartizării aleatorii a cauzelor și cu încălcarea gravă a dispozițiilor art. 64 alin. (4) din Codul de procedură penală.

S-a mai apreciat că, oricât de grave ar fi faptele și condamnarea, o soluție pronunțată de un complet care nu a fost compus potrivit legii nu poate produce efecte juridice în continuare.

S-a făcut trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia imparțialității instanței, susținându-se că respectarea dispozițiilor privind compunerea instanței, inclusiv a dispozițiilor care reglementează modalitatea de soluționare a declarațiilor de abținere, reprezintă o garanție aferentă imparțialității obiective a instanței, parte a dreptului la un proces echitabil, iar între aceste garanții se înscrie caracterul aleatoriu atât al distribuirii cauzelor în sistem informatic, cât și al compunerii completului de judecată.

În speță, s-a susținut că modalitatea de repartizare aleatorie a cauzei, dar și soluționarea incidentelor procedurale privind compunerea completului necesitau o atenție deosebită din perspectiva unui element de specificitate, respectiv argumentul de bază al acuzației, care a justificat reținerea încadrării juridice a infracțiunii de omor, respectiv împrejurarea că inculpații trebuiau să știe că în zona Moldovei se bea spirt.

S-a mai precizat că sancțiunea compunerii nelegale a completului de judecată este nulitatea necondiționată și absolută a actelor îndeplinite de un astfel de complet.

Prin **cererea depusă la dosarul cauzei în data de 22.05.2024** de către apărătorul ales al condamnatului-contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, s-a solicitat sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 4 C.pr.pen. raportat la dispozițiile din Constituție, respectiv art. 1 alin. (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 20, art. 21 alin. (3). De asemenea, s-a susținut că textul este neconstituțional și raportat la prevederile art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și raportat la Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003.

Totodată, s-a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală pentru a se lămurii dacă art. 64 alin. (4) din Codul de procedură penală se aplică doar în ipoteza în care judecătorul de drepturi și libertăți realizează în concret atribuții proprii funcției sale judiciare, prin pronunțarea actului jurisdicțional corespunzător sau și în situațiile de declinare a competenței de soluționare a sesizării către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă.

De asemenea, în baza art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală, s-a solicitat suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

În ceea ce privește condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate prevăzute de art. 29 alin. (1) - (3) din Legea nr. 47/1992, s-a arătat că excepția a fost invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești, respectiv Curtea de Apel Iași, într-o cauză având ca obiect contestație în anulare, excepția are ca obiect neconstituționalitatea art. 64 alin. 4 din Codul de procedură penală, care este lege organică, norma vizată de excepție are legătură cu soluționarea cauzei, întrucât de interpretarea acesteia depinde soluționarea cauzei, iar textul nu a fost constatat ca fiind neconstituțional printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Apărarea a expus pe larg criticile concrete de neconstituționalitate, referitor la prevederile art. 64 alin. 4 din Codul de procedură penală, critici ce nu vor fi redată în prezenta decizie întrucât ele vizează strict competența instanței de contencios constituțional, în condițiile în care excepția invocată de apărare trece filtrul de admisibilitate dat de lege în competența instanțelor de drept comun.

Referitor la condițiile de admisibilitate ale cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a arătat că solicitarea a fost formulată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, pe rolul Curții de Apel Iași în dosarul nr. 259/45/2024, obiectul acesteia vizează o chestiune exclusiv de drept, respectiv dacă judecătorul de drepturi și libertăți menționat la art. 64 alin 4 din Codul de procedură penală devine incompatibil ulterior în aceeași cauză doar dacă soluționează efectiv cererea cu care a fost sesizat sau devine incompatibil și în situațiile în care exercită doar aparent funcția judiciară specifică și pronunță o încheiere de declinare a competenței de soluționare a cererii pentru că investirea a fost nelegală, cu încălcarea competenței materiale.

De asemenea, a considerat apărarea că dezlegarea de drept solicitată este una veritabilă, privește interpretarea *in abstracto* a art. 64 alin. 4 din Codul de procedură penală, este punctuală și incidentă în cauza în care a fost ridicată, își are izvorul în norma de drept și nu în starea de fapt, are caracter de noutate și se urmărește înlăturarea unei interpretări echivoce care decurge dintr-o formulare imprecisă a textului de lege, care doar menționează judecătorul de drepturi și libertăți, fără să precizeze implicit sau explicit necesitatea exercitării efective a atribuțiilor în această calitate pentru a se reține starea de incompatibilitate ce derivă din exercitarea acestei funcții.

Referitor la contextul factual care a stat la baza celor două sesizări s-au arătat următoarele: în fapt, s-a formulat contestație în anulare în baza art. 426 lit. d din Codul de procedură penală împotriva deciziei nr. 245 din 01.03.2024 pronunțate de Curtea de Apel Iași în dosarul cu nr. 5178/99/2020, motivul invocat fiind acela că nu a fost legal constituit completul care a soluționat apelul. În susținerea contestației în anulare s-a invocat în esență faptul că încheierea din 27.04.2020 pronunțată în dosarul nr. 2044/99/2020 al Tribunalului Iași, care a constituit temei pentru abținerea doamnei judecător Alina Ene (fostă Codreanu) nu avea cum să justifice abținerea de la soluționarea apelului de către doamna judecător, pentru că nu a exercitat calitatea de judecător de drepturi și libertăți în dosarul înregistrat sub nr. 2044/99/2020 al Tribunalului Iași, astfel încât să fi fost pusă în situația de a exercita funcția de judecător într-o cale de atac formulată într-o cauză în care a îndeplinit deja funcția de judecător de drepturi și libertăți.

A arătat apărarea că, în data de 27.04.2024, deși încadrarea juridică de ucidere din culpă prev. de art. 192 alin. 1 și 3 din Codul penal atrăgea competența Judecătoriei Iași, procurorul a sesizat judecătorul de drepturi și libertăți de la Tribunalul Iași cu o cerere de confirmare a ordonanței provizorii prin care a dispus interceptarea, înregistrarea și localizarea /urmărirea prin mijloace tehnice a unor posturi telefonice, iar prin încheierea nr. 100 din data de 27.04.2020, pronunțată în dosarul nr. 2044/99/2020 al Tribunalului Iași, astfel cum rezultă din fișa Ecris, a fost admisă excepția de necompetență materială a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Iași și a fost declinată competența de

soluționare a cauzei în favoarea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Judecătoriei Iași, încheierea nr. 100/2020 fiind pronunțată de doamna judecător Alina Codreanu (în prezent Alina Ene).

În continuare, s-a mai arătat că, pentru a fi respectat principiul repartizării aleatorii a cauzelor la primirea rechizitoriului, în data de 23.10.2020, au fost efectuate verificările prevăzute de art. 102 alin. 6 și 7 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 1375/2015 în vigoare la acea dată, iar în cuprinsul procesului-verbal din 23.10.2020, semnat de către președintele Secției penale a Tribunalului Iași, au fost menționați toți judecătorii care au soluționat cereri de competență judecătorului de drepturi și libertăți vizând dosarul de urmărire penală nr. 219/P/2020. Printre altele, în cuprinsul acestui proces-verbal s-a reținut în mod greșit că doamna judecător Alina Codreanu a soluționat dosarul nr. 2044/99/2020 care viza dosarul de urmărire penală nr. 219/P/2020. Pornind de la această premisă falsă, s-a dispus repartizarea aleatorie a dosarului nr. 5178/99/2020 al Tribunalului Iași cu blocarea, între altele, a completului al cărui titular era doamna judecător Alina Codreanu (în prezent Alina Ene). Procedând în acest fel, a fost grav încălcat în cauză principiul repartizării aleatorii a cauzelor prin prisma faptului că a fost exclus în mod nelegal de la repartizarea aleatorie un complet al cărui titular nu a efectuat niciun fel de acte specifice funcției judiciare de judecător de drepturi și libertăți, dispunând prin încheierea nr. 100 din 27.04.2020 pronunțată în dosarul nr. 2044/99/2020 al Tribunalului Iași doar declinarea competenței de soluționare a cererii către Judecătoria Iași. Ulterior, apelul declarat împotriva sentinței penale nr. 328 din 05.07.2023, pronunțate de Tribunalul Iași, a fost repartizat completului din compunerea căruia făcea parte și doamna judecător Alina Ene (fostă Codreanu).

S-a susținut că în mod greșit s-a reținut în cuprinsul încheierii din data de 16.08.2023, pronunțate în dosarul nr. 5178/99/2020 al Curții de Apel Iași, că doamna judecător Alina Ene (fostă Codreanu) a exercitat calitatea de judecător de drepturi și libertăți în dosarul de urmărire penală nr. 219/P/2020 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Iași, aspect ce atrage starea de incompatibilitate în a participa la judecarea apelului, constatându-se și faptul că doamna judecător nu a îndeplinit acte și nu a dispus măsuri procesuale în cauză, constatare ireconciliabilă din punct de vedere procedural cu soluția de admitere a declarației de abținere.

A mai arătat apărarea că o astfel de compunere, nelegală, a completului constituie un caz de nulitate absolută, care trebuia invocat din oficiu de instanța de apel.

În concluzie, s-a apreciat că dosarul nu a fost repartizat aleatoriu din perspectiva dispozițiilor Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

La termenul de judecată din data de 19.06.2024, instanța de apel, în condiții procedurale, respectiv în prezența condamnaților contestatori care erau asistați de apărători aleși, a pus în discuția contradictorie a părților și a procurorului atât cererile și excepțiile invocate de apărare, cât și admisibilitatea în principiu a căilor extraordinare de atac promovate, urmând ca aceste cereri și excepții să fie soluționate în ordinea lor procedurală și doar dacă se va trece peste cererile prelabile formulate de apărare să fie verificată admisibilitatea în principiu.

De menționat că ambii condamnați contestatori au declarat în fața instanței că nu au nevoie de un interpret de limba arabă pentru a participa la procedurile care îi vizează, declarație făcută inclusiv în prezența apărătorului ales.

➤ **Cu referire la cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 4 C.proc.pen., excepție invocată de condamnatul contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, zis „Zaher”, în prezent deținut în Penitenciarul Iași, prin apărător ales, Curtea arată următoarele:**

Excepția de neconstituționalitate constituie un mijloc procedural prin intermediul căruia se asigură, în condițiile legii, analiza conformității anumitor dispoziții legale cu Constituția României.

Potrivit art. 146 lit. d) din Constituție, competența de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești, revine Curții Constituționale. Sesizarea Curții Constituționale nu se face direct, deoarece prin Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, se stabilește un veritabil filtru, în virtutea căruia instanța efectuează un examen cu privire la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate, în funcție de care admite sau respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale. Așadar, judecătorul cauzei nu are atribuții de jurisdicție constituțională, astfel că verificarea condițiilor de admisibilitate nu echivalează cu o analiză a conformității prevederii atacate cu Constituția și nici cu soluționarea de către instanță a unui aspect de contencios constituțional, căci instanța nu statuează asupra temeiniciei excepției, ci numai asupra admisibilității acesteia.

Din redactarea art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, rezultă că cerințele de admisibilitate a excepției sunt și cele de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții cu excepția ridicată.

Ca orice mijloc procedural, excepția de neconstituționalitate nu poate fi utilizată decât în scopul și cu finalitatea prevăzute de lege, respectiv pentru verificarea constituționalității unei dispoziții legale care are legătură cu soluționarea cauzei.

În consecință, în cadrul examenului de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, instanța trebuie să analizeze, implicit, corectitudinea folosirii mijlocului procedural în scopul pentru care a fost prevăzut de lege.

Conform art. 29 alin. (1)-(3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată: „(1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. (2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*”

Astfel, admisibilitatea cererii de sesizare a Curții Constituționale, din perspectiva dispozițiilor art. 29 alin. (1)-(3) din Legea nr. 47/1992, republicată, este condiționată de îndeplinirea cumulativă a patru cerințe stipulate expres de textul legislativ:

a) excepția să fie ridicată în fața instanțelor de judecată, la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată sau de arbitraj comercial, respectiv de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele în care participă;

b) excepția să vizeze neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare;

c) excepția să nu aibă ca obiect prevederi constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale (o asemenea condiție este consecința caracterului general obligatoriu și al efectelor erga omnes al deciziilor Curții Constituționale);

d) excepția să aibă legătură cu soluționarea cauzei, indiferent de obiectul acesteia.

În analiza condițiilor enumerate anterior, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate în discuție a fost invocată de condamnatul contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali într-un dosar aflat pe rolul Curții de Apel Iași - Secția Penală și pentru Cauze cu Minori - dosarul nr. 259/45/2024 - , în care condamnatul are calitatea de contestator, dosarul sus-indicat vizând calea de atac a contestației în anulare declarate de către acesta împotriva deciziei penale nr. 245 din 01.03.2024 a Curții de Apel Iași pronunțată în dosarul penal nr. 5178/99/2020.

Pe de altă parte, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate invocată de către condamnat vizează neconstituționalitatea dispozițiilor art. art. 64 alin. 4 din Codul de procedură penală, text care este în vigoare, nefiind declarat neconstituțional printr-o altă decizie a instanței de contencios constituțional.

Chiar dacă primele trei condiții legale de sesizare a instanței de contencios constituțional sunt îndeplinite în cauză, cum corect a susținut și apărarea, Curtea reține că, în ce privește cea de-a patra cerință- excepția de neconstituționalitate invocată să aibă legătură cu soluționarea cauzei -, aceasta nu este îndeplinită.

Pentru a fi admisibilă și a crea obligația trimiterii cererii de sesizare la Curtea Constituțională, excepția de neconstituționalitate trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei, **adică să producă un efect real, concret asupra cursului procesului penal și, implicit, asupra situației juridice a părții din proces.** În ceea ce privește existența unei legături efective între necesitatea pronunțării unei hotărâri în contenciosul constituțional și soluționarea cauzei, referitor deci la examenul legăturii cu cauza, acesta trebuie făcut în concret, prin raportare la interesul specific al celui care a invocat excepția și înrăurirea pe care dispoziția legală considerată neconstituțională o are în speță. Stabilirea existenței interesului se face pe calea verificării pertinentei excepției în raport cu procesul în care a intervenit, astfel încât decizia Curții Constituționale în soluționarea excepției să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal. Fiind expresia cerinței pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, legătura cu soluționarea cauzei poate fi stabilită numai în urma unei analize concrete a particularităților speței, prin evaluarea atât a „aplicabilității textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și a necesității invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate.” (Decizia nr. 591/21.10.2014 a Curții Constituționale - M. Of. nr. 916/16.12.2014).

Pe baza acestor considerații, în speță, se constată că prin contestația în anulare promovată condamnatul invocă nelegala compunere a instanței de apel din perspectiva faptului că în mod nelegal unul dintre judecătorii desemnați a fost înlăturat de la judecarea cauzei prin admiterea unei cereri de abținere (cu referire la admiterea cererii de abținere formulată de dna judecător Ene ca membru al completului de apeluri penale de la Curtea de Apel Iași, modalitatea de stabilite a completului la Tribunalul Iași nefiind o situație vizată de disp. art. 426 alin. 1 lit. d C.proc.pen.).

Or, chiar dacă ar fi declarate neconstituționale dispozițiile art. 64 alin. 4 C.proc.pen. aceasta nu ar însemna că o astfel de decizie a Curții Constituționale ar produce vreun efect asupra încheierii pronunțate de Curtea de Apel Iași în dosarul 5178/99/2020 la data de 16.08.2023, prin care s-a admis cererea de abținere formulată de dna judecător Ene Alina, dosarul 5178/99/2020 fiind soluționat definitiv și fără ca în această procedură inculpatul, la acest moment condamnat definitiv, să fi invocat excepția de neconstituționalitate a disp. art. 64 alin. 4 C.proc.pen.

Ca atare, privitor la incidența dispoziției legale a cărei neconstituționalitate se cere a fi constatată în privința soluției ce se va pronunța asupra cauzei deduse judecătii, Curtea constată că textul de lege contestat pentru neconformitate cu legea fundamentală nu este determinant în judecarea și soluționarea cauzei aflate pe rolul prezentei instanțe, astfel că excepția de neconstituționalitate invocată de către condamnatul-contestator nu are legătură cu soluționarea cauzei pendinte, fiind contrară astfel alin. (1) al art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, iar, pe cale de consecință, inadmisibilă.

Având în vedere că, în speță, nu există o legătură efectivă între necesitatea pronunțării unei hotărâri în contenciosul constituțional și soluționarea prezentei cauze, Curtea, în analiza excepției de neconstituționalitate invocate de către condamnatul-contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, constată că aceasta nu are legătură, în concret, cu soluționarea cauzei de față, sens în care, în baza art. 29 alin. (1) și alin. (5) - conform căruia dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o

încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale - din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, va respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 4 C.proc.pen.

➤ **Cât privește cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, cerere formulată de condamnatul contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, zis „Zaher”, prin apărător ales, Curtea arată următoarele:**

Analiza jurisprudenței Completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală reliefează că existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, presupune îndeplinirea următoarelor cerințe:

- existența unei veritabile chestiuni de drept ce implică o reală problemă de drept, generată de dificultăți de interpretare a dispozițiilor legale incidente, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite;
- problema trebuie să fie exclusiv de drept, să dea naștere unei interpretări de principiu și să nu conducă la rezolvarea în concret a speței;
- sesizarea să ducă la interpretarea în abstracto a unor dispoziții legale determinate;
- dificultatea interpretării trebuie analizată în raport de caracterul clar, predictibil, echivoc, complex, inteligibil, neinterpretabil, ambiguu, lacunar, imperfect, îndoielnic, evaziv al normelor legale în discuție, precum și al cerinței „noutății” problemei de drept ridicate

Contestatorul condamnat solicită sesizarea instanței Supreme prin mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„dacă cazul de incompatibilitate de la art. 64 alin. 4 C.proc.pen. se aplică doar în ipoteza în care judecătorul de drepturi și libertăți realizează în concret atribuții proprii funcției sale judiciare, prin pronunțarea actului jurisdicțional corespunzător, sau și în situațiile de declinare a competenței de soluționare a sesizării către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă”*.

Or, pentru a face obiectul unei sesizări întemeiate pe art. 475 și urm. C.proc.pen., problema trebuie să fie exclusiv de drept. Scopul acestei proceduri este de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei. Dezlegarea chestiunii de drept nu trebuie să implice analiza prealabilă a condițiilor de fapt și de drept specifice cauzei în care a fost invocată. Chestiunea de drept să vizeze, de regulă, un aspect de drept material și, doar excepțional, o problemă de drept procesual, în măsura în care soluția dată asupra acesteia s-ar repercuta semnificativ asupra rezolvării fondului litigiului (Decizia nr. 7/2020, Decizia nr. 12/2021; Decizia nr.17/2021; Decizia nr. 65/2021; Decizia nr. 21/2022, Decizia nr. 30/2022, Decizia nr.44/2022, Decizia nr.47/2023, Decizia nr.64/2023).

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțeleșului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia. (Decizia nr.17/2022, Decizia nr.15/2020, Decizia nr.5/2020, Decizia nr.19/2019, Decizia nr.5/2019, Decizia nr.27/2017, Decizia nr.20/2017, Decizia nr.19/2016, Deciziilor nr. 6/2016)

Sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, și nu elemente particulare ale cauzei deduse judecății, iar, pentru a constitui o problemă de drept, premisa de la care se pornește în întrebarea ce formează obiectul sesizării trebuie să își găsească izvorul

în dispozițiile legale, și nu într-o stare de fapt, aplicarea legii la situația de fapt, astfel cum aceasta a fost stabilită prin probatoriul administrat, fiind atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei (Decizia nr.16/2015; Decizia nr.23/2015; Decizia nr.28/2015; Decizia nr.10/2016; Decizia nr.14/2016; Decizia nr. 27/2017; Decizia nr. 9/2018; Decizia nr. 67/2021, Decizia nr.21/2022).

Sesizarea trebuie să ducă la *interpretarea in abstracto a unor dispoziții legale* determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei, cum ar fi analiza întrunirii elementelor constitutive ale unei infracțiuni ori stabilirea încadrării juridice în cauza dedusă judecării (Decizia nr.14/2015; Decizia nr.26/2015, Decizia nr.28/2015, Decizia nr.3/2016, Decizia nr.7/2016, Decizia nr.10/2016, Decizia nr.14/2016; Decizia nr.4/2017; Decizia nr.12/2017, Decizia nr.23/2017, Decizia nr.27/2017, Decizia nr.20/2020, Decizia nr.10/2021, Decizia nr.17/2021, Decizia nr.31/2022, Decizia nr.68/2022).

Intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut ori succesiune în timp pot da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale (Decizia nr.10/2023).

Prin dezlegarea de drept solicitată, condamnatul contestator nu solicită o veritabilă dezlegare în drept de la instanța supremă, ci, practic, soluționarea chestiunii invocate prin prezenta contestație în anulare, transferând de fapt competența de soluționare a prezentei căi extraordinare de atac de la instanța de apel la instanța supremă.

În plus, pretinsa problemă de drept nu este una veritabilă, nefiind necesară intervenția instanței supreme, înțelesul art. 64 alin. 4 C.proc.pen. putând fi cu ușurință dedus din chiar textul legal.

În aceste condiții, Curtea reține că nu sunt întrunite condițiile prev. de art. 475 și urm. C.proc.pen., astfel cum acestea au fost dezvoltate și pe cale jurisprudențială de ÎCCJ, context în care va respinge ca nefondată cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă cazul de incompatibilitate de la art. 64 alin. 4 C.proc.pen. se aplică doar în ipoteza în care judecătorul de drepturi și libertăți realizează în concret atribuții proprii funcției sale judiciare, prin pronunțarea actului jurisdicțional corespunzător, sau și în situațiile de declinare a competenței de soluționare a sesizării către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă”, cerere formulată de condamnatul contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, zis „Zaher”, prin apărător ales.

Pe cale de consecință, în baza art. 476 alin. 2 C.proc.pen. se va respinge ca nefondată și cererea de suspendare a judecării cauzei.

- **Referitor la admisibilitatea în principiu a contestației în anulare promovate de condamnații contestatori Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali și Dawoud Abdul Satar, conform art. 431 C.proc.pen., Curtea arată următoarele:**

Etapa admisibilității în principiu a contestației în anulare vizează exclusiv verificarea îndeplinirii condițiilor de exercitare a căii de atac extraordinare, instanța verificând dacă sunt invocate motive de contestație în anulare dintre cele prevăzute în art. 426 Cod procedură penală, dacă hotărârea contestată este o hotărâre definitivă, dacă cererea de contestație în anulare a fost formulată de către o persoană prevăzută de art. 427 Cod procedură penală și în termenul prevăzut de art. 428 Cod procedură penală, dacă sunt depuse probe pentru dovedirea cazului de contestație, precum și dacă motivele și probele în baza cărora este formulată cererea nu au mai format obiectul unei contestații în anulare anterioare.

Numai dacă se constată îndeplinirea cumulativă a condițiilor pozitive și negative menționate anterior, contestația în anulare poate parcurge următoarea etapă vizând judecarea temeiniciei sale.

În speța de față, se constată că **cererea de contestație în anulare este formulată de persoane care au calitatea procesuală în acest sens**, în acord cu dispozițiile art. 427 alin. 1 Cod procedură penală, deoarece contestatorii Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali și Dawoud Abdul Satar au avut calitatea de parte în dosarul nr. 5178/99/2020 cu privire la care s-a formulat prezenta cale extraordinară de atac, iar hotărârea (decizia) judecătorească contestată este definitivă, în speță decizia penală nr. 245 din 01.03.2024 pronunțată de Curtea de Apel Iași în dosarul penal nr. 5178/99/2020.

În plus, **contestația a fost introdusă în termen legal** în raport de cazurile invocate – art. 426 alin. 1 lit. d C.proc.pen., depunerea prezentei căi de atac la data de 02.04.2024 (prin email) corespunzând termenului de declarare prev. de art. 428 alin. 1 C.proc.pen.

În jurisprudență s-a reținut că: „Admisibilitatea în principiu a contestației în anulare este condiționată de îndeplinirea cumulativă a cerințelor privind respectarea termenului de exercitare prevăzut de lege, invocarea de motive care se sprijină pe cazurile prevăzute în Cod, precum și invocarea de dovezi în sprijinul căii extraordinare de atac exercitate, iar examinarea temeiniciei contestației în anulare nu poate avea loc decât ulterior procedurii admisibilității în principiu. Prin urmare, dacă motivele invocate de contestator nu se încadrează în cazurile prevăzute în Codul de procedură penală, nefiind îndeplinită una dintre cerințele de a căror îndeplinire cumulativă este condiționată admiterea în principiu, contestația în anulare va fi respinsă ca inadmisibilă (I.C.C.J., Completul de 9 judecători, Decizia nr. 108/2006, www.scj.ro).

Conform art. 426 C.proc.pen., împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele **cazuri**:

a) când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;

b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal;

c) când hotărârea din apel a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;

d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;

e) când judecata în apel a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;

f) când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;

g) când ședința de judecată în apel nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;

h) când instanța de apel nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă;

i) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.

Deși contestatorii condamnați Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali și Dawoud Abdul Satar au invocat formal cazul de contestație prev. de art. 426 lit. d C.proc.pen. este evident că motivarea în fapt dată de aceștia și de apărătorii lor aleși cererii deduse judecății de față nu are corespondent cu acest caz de contestație în anulare.

În practica judiciară (a se vedea în acest sens decizia 160/2015 a Curții de Apel Alba Iulia, decizia 941/2015 a Curții de Apel București, sau decizia nr. 131/2015 a Curții de Apel Oradea) s-a arătat că în situația în care cazul de contestație în anulare invocat se încadrează formal în prevederile art. 426 lit. b C.proc.pen., însă în concret nu s-a făcut referire la o asemenea cauză de încetare a procesului penal, temeiul de drept nefiind susținut de o expunere a unei situații cu acest conținut, contestația în anulare este inadmisibilă.

În practica CEDO s-a apreciat, de asemenea, în sensul că un capăt de cerere se caracterizează prin faptele pe care le denunță și nu doar prin simplele motive sau argumente de drept invocate (Guerra ș.a. contra Italiei, Berktaş contra Turcia).

Arată Curtea că, **din perspectiva cazului de contestație prev. de art. 426 alin. 1 lit. d C.proc.pen.**, noțiunea de compunere a instanței trebuie privită atât dintr-o perspectivă cantitativă, prin raportare la numărul de judecători din complet, cât și dintr-o perspectivă calitativă, în cadrul căreia rolul primordial îl ocupă garanția imparțialității personale sau funcționale a instanței. Este sancționată astfel, pe calea contestației în anulare, greșita compunere a completului, inclusiv în privința respectării exigenței de imparțialitate decurgând din art. 6 parag. 1 CEDO, care atrage incidența sancțiunii nulității absolute.

Compunerea instanței reprezintă alcătuirea completului de judecată cu numărul de judecători prevăzut de lege, în vederea judecării cauzelor penale; în primă instanță completul de judecată este compus dintr-un singur judecător (cu excepția completului de fond de la instanța supremă, care este compus din 3 judecători), în vreme ce în calea ordinară de atac a apelului completul este compus din doi judecători (cu excepția completului de apel de la instanța supremă, care este compus din 3, respectiv 5 judecători).

Or, contestatorii condamnați au invocat, din perspectiva acestui motiv de contestație, că dosarul 5178/99/2020 a fost soluționat de alți judecători decât cei din compunerea completului căruia îi fusese repartizată cauza, prin admiterea greșită a unei declarații de abținere, aspect de natură a încălca principiul repartizării aleatorii a cauzelor.

În această privință, în practica judiciară s-a reținut că: „Ceea ce invocă, în fapt, petentul condamnat sunt aspecte administrative, referitoare la distribuirea dosarului cu nerespectarea principiului distribuirii aleatorii, care nu pot avea drept consecință nulitatea hotărârii, ci doar sancționarea disciplinară a persoanelor care au în atribuțiile lor obligația distribuirii dosarelor în cazul în care această operațiune a fost realizată nelegal. Prin urmare, apreciem că motivele invocate nu se circumscriu cazului de contestație în anulare referitor la compunerea instanței” (CA. București, Secția a II-a penală, decizia nr. 10/2015, nepublicată).

De altfel, potrivit informațiilor furnizate de programul ECRIS repartizarea dosarului 5178/99/2020, cu prim termen de judecată la data de 16.08.2023 a fost automată, nu manuală, deci dosarul a fost repartizat aleatoriu completului de apeluri penale cu indicativul A7. Faptul că unul dintre membrii completului a fost exclus din complet, constatându-se, la primirea dosarului, că acesta exercitase funcția de judecător de drepturi și libertăți, iar un al doilea membru a fost exclus ulterior, pentru același motiv, prin admiterea unei cereri de abținere, nu înseamnă încălcarea repartizării aleatorii a cauzelor, ci aplicarea dispozițiilor legale privind incompatibilitatea și abținerea.

În plus, deși contestatorii au susținut inițial că încheierea invocată de dna judecător Ene Alina în susținerea declarației de abținere nu există, aceasta a fost atașată în extenso la dosar, la solicitarea completului de față (f. 58), fiind evident că susținerile condamnaților, prin apărători aleși, au la bază o eronată interpretarea a probelor iar faptul că judecătorul ar fi invocat o încheiere care nu există, că ar fi susținut ”fals” calitatea sa de judecător de drepturi și libertăți, reprezintă exagerări determinate de o lipsă de înțelegere a mecanismelor procedurale.

De altfel, tot o lipsă a înțelegerii prevederilor legale a determinat pe apărătorii condamnaților să susțină existența unei contradicții între admiterea declarației de abținere a judecătorului și constatarea faptului că acesta nu a îndeplinit acte de procedură în cauză.

Declarația de abținere a fost formulată de dna judecător Ene Alina în dosarul 5178/99/2020, susținându-se că a îndeplinit deja funcția de judecător de drepturi și libertăți în cauză. Evident, dna judecător nu exercitase funcția de judecător de drepturi și libertăți sub nr. de dosar 5178/99/2020, număr atribuit doar la sesizarea Tribunalului Iași cu judecarea cauzei, ci în aceeași cauză, dar într-un alt dosar, dosar înregistrat pe rolul instanței în timp ce cauza în care contestatorii condamnați Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali și Dawoud Abdul Satar erau acuzați se afla în faza de urmărire penală.

Soluționând cererea de abținere formulată de dna judecător Ene Alina, în dosarul 5178/99/2020, în mod corect judecătorii desemnați au constatat că dna judecător nu efectuase acte de procedură în cauza 5178/99/2020, cauză în care fusese declarată incompatibilă. Aceasta întrucât potrivit art. 68 alin. 6 C.proc.pen. *În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.* Prin urmare, nicio contradicție invocată de apărare nu există, întrucât, constatându-se incompatibilitatea dnei judecător Ene Alina de a soluționa cauza 5178/99/2020 (pentru motivul că îndeplinise funcția de judecător de drepturi și libertăți în aceeași cauză), s-a constatat că aceasta nu îndeplinise vreun act și nu luase vreo măsură în dosarul 5178/99/2020 (dacă ar fi dispus măsuri în acest dosar, judecătorii care au declarat pe dna judecător Ene incompatibilă ar fi trebuit să stabilească dacă aceste măsuri se mențin sau nu).

Revenind însă la temeiul de drept invocat de apărarea contestatorilor condamnați – art. 426 alin. 1 lit. d C.proc.pen. – Curtea constată că motivele de fapt invocate nu se circumscriu temeiului de drept indicat.

Aceasta întrucât motivele invocate nu se circumscriu noțiunii de ”compunere a instanței”.

Completul instanței de apel care a soluționat dosarul 5178/99/2020 a fost compus din doi judecători, conform legii, care aveau competența funcțională de a judeca la Curtea de Apel Iași. Faptul că din compunerea completului de judecată căruia i-a fost repartizată cauza au făcut parte alți judecători decât cei desemnați conform Regulamentului de ordine interioară al instanțelor de judecată reprezintă aspecte administrative, ce nu se circumscriu cazului de contestație în anulare invocat.

Așa cum am arătat și anterior, noțiunea de compunere a instanței trebuie privită atât dintr-o perspectivă cantitativă, prin raportare la numărul de judecători din complet, cât și dintr-o perspectivă calitativă, în cadrul căreia rolul primordial îl ocupă garanția imparțialității personale sau funcționale a instanței, garanție de imparțialitate asigurată prin teza a 2- a art. 426 alin. 1 lit. d – a existat un caz de incompatibilitate. Or, contestatorii nu susțin că vreunul dintre cei doi judecători care au pronunțat decizia 245/2024 a fost incompatibil, ci că în mod greșit s-a admis declarația de abținere formulată de un alt magistrat și că acesta ar fi trebuit să facă parte din complet.

Reține Curtea că în jurisprudența Curții Constituționale (decizia 230/2023) s-a stabilit că, *existența cazurilor de incompatibilitate a judecătorului din apel - dintre cele prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală - poate fi invocată prin formularea căii extraordinare de atac a contestației în anulare, în temeiul art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Așadar, prin reglementarea acestui motiv separat de contestație în anulare, legiuitorul a acordat o importanță deosebită consecințelor existenței unui caz de incompatibilitate a judecătorului în îndeplinirea actului de justiție, în condițiile în care, prin formularea unei căi extraordinare de atac, se tinde la înlăturarea autorității de lucru judecat a unei hotărâri penale definitive și care își produce efectele (în același sens Decizia nr. 651 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2017, paragraful 36).*

Așadar, doar existența unui caz de incompatibilitate a judecătorului de la instanța de apel ar putea fi susținută pe calea contestației în anulare, nu și situația inversă, când un judecător a fost declarat incompatibil și a fost înlăturat din dosar, cât timp completul nou format are compunerea prevăzută de lege.

Așa cum s-a exprimat literatura juridică, reținerea existenței unui caz de incompatibilitate a judecătorului dintre cele prevăzute de art. 64 C.proc.pen. poate fi invocată pe calea contestației, în scopul garantării imparțialității instanței și al respectării dreptului la un proces echitabil.

Or, în cauză se invocă inexistența unui caz de incompatibilitate și nu existența lui.

Prin decizia nr. 129/2021 Curtea Constituțională a reținut că **noțiunea de "compunere a completului de judecată"** include numărul de judecători care formează

completul de judecată, încălcarea dispozițiilor legale care reglementează judecarea cauzei în complet format dintr-un singur judecător, din doi judecători, trei judecători ori cinci judecători fiind prevăzută sub sancțiunea nulității absolute; separarea funcțiilor judiciare, nerespectarea dispozițiilor legale care atribuie judecătorului de drepturi și libertăți, judecătorului de cameră preliminară sau completului de judecată al instanței funcția de a soluționa cauza determinând aplicarea sancțiunii nulității absolute; continuitatea completului de judecată, încălcarea normelor cuprinse în art. 354 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală având drept efect incidența sancțiunii nulității absolute. Totodată, capacitatea funcțională de a judeca sau capacitatea funcțională de a judeca anumite categorii de cauze penale, care implică existența calității de judecător la soluționarea cauzei, este inclusă în noțiunea de "compunere a completului de judecată", inexistența acestei calități în cursul soluționării cauzei, determinând aplicarea sancțiunii nulității absolute.

Instanța nu este compusă potrivit legii în cazul în care sunt încălcate prevederile din legea privind organizarea judiciară sau din legile speciale referitoare la compunerea completului de judecată dintr-un judecător, din 2 judecători sau din 3 judecători" (Decizia nr. 718 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 5 ianuarie 2021, paragraful 75). Curtea a reținut că, drept efect al principiului nemijlocirii, se menține regula unicității completului de judecată, care trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei. În vederea respectării dreptului la un proces echitabil și a continuității completului de judecată este necesar ca hotărârea judecătorească, actul final și de dispoziție al instanței prin care se soluționează cu autoritate de lucru judecat litigiul dintre părți, să fie rezultatul activității de deliberare la care să participe judecătorii care au calitatea de membri ai completului în fața căruia a avut loc dezbateră (Decizia nr. 718 din 6 octombrie 2020, precizată, paragraful 83).

În cauză, contestatorii nu invocă vreun aspect care să se circumscrie noțiunii de compunere a completului de judecată al instanței de apel, anterior analizate, și nici participarea la judecarea cauzei lor a unui judecător incompatibil, condiții în care contestațiile în anulare de față sunt inadmisibile în principiu, Curtea considerând că motivele de fapt invocate de contestatori nu concordă cu temeiurile de drept indicate.

Contestația în anulare este o cale extraordinară de atac în cadrul căreia sunt remediate erori ce nu pot fi înlăturate pe alte căi, fiind deci o cale de anulare pentru vicii și nulități relativ la actele de procedură, ce trebuie folosită numai în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege. Limitarea exercitării căii de atac la anumite cazuri și condiții este expresia și consecința principiului stabilității hotărârilor judecătorești definitive.

Contestația în anulare fiind o cale extraordinară de atac, prin care se tinde la desființarea unor hotărâri ce au dobândit deja autoritate de lucru judecat, cazurile în care poate fi declarată trebuie strict interpretate, drept pentru care instanța de față constată că, în cauză nu este îndeplinită condiția expresă prev. de art. 431 alin. 2 din Codul de procedură penală pentru a se dispune admiterea în principiu, și anume ca motivele pe care se sprijină contestația să fie dintre cele prev. de art. 426 din Codul de procedură penală, **situația de fapt invocată neavând corespondent în temeiul de drept indicat**, urmând a se dispune respingerea acesteia, ca inadmisibilă în principiu.

Față de considerentele prezentate, Curtea, în baza art. 431 rap. la art. 426 C.proc.pen. va respinge ca inadmisibile în principiu contestațiile în anulare promovate de contestatorii Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali și Dawoud Abdul Satar, zis „Abed”, împotriva deciziei penale nr. 245 din 01.03.2024 a Curții de Apel Iași pronunțată în dosarul penal nr. 5178/99/2020.

Față de acest aspect, Curtea va respinge și cererile de suspendare a executării pedepsei, nefiind creat cadrul procesual pentru a se dispune o atare suspendare.

Arată Curtea că suspendare executării pedepsei definitiv aplicate condamnatului nu poate opera decât pe durata de timp cuprinsă între momentul admiterii în principiu a căii extraordinare de atac și soluționarea definitivă a contestației în anulare. Cum prezentele căi de

atac nu au trecut filtrul prealabil, procedurile penale vizând pe condamnați nefiind redeschise, nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei.

În baza art. 275 alin. 2 și 4 C.proc.pen. Curtea va obliga pe pe fiecare contestator la plata sumei de câte 800 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, urmând ca, în baza art. 272 C.proc.pen., onorariul parțial al apărătorilor desemnați din oficiu, în cuantum de câte 200 lei, să se achite către Baroul Iași din fondurile Ministerului Justiției, urmând să rămână în sarcina statului, potrivit art. 275 alin.6 teza întâi C.proc.pen.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

➤ **În baza art.29 alin. 1 și 5 din Legea 47/1992 respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 4 C.proc.pen., excepție invocată de condamnatul contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, zis „Zaher”, în prezent deținut în Penitenciarul Iași, prin apărător ales.**

Cu drept de recurs în termen de 48 de ore de la pronunțare, la instanța ierarhic superioară.

➤ **În baza art. 475 și urm. C.proc.pen. respinge ca nefondată cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă cazul de incompatibilitate de la art. 64 alin. 4 C.proc.pen. se aplică doar în ipoteza în care judecătorul de drepturi și libertăți realizează în concret atribuții proprii funcției sale judiciare, prin pronunțarea actului jurisdicțional corespunzător, sau și în situațiile de declinare a competenței de soluționare a sesizării către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă”, cerere formulată de condamnatul contestator Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, zis „Zaher”, prin apărător ales.**

În baza art. 476 alin. 2 C.proc.pen. respinge ca nefondată cererea de suspendare a judecății cauzei.

Definitivă.

➤ **În baza art. 431 rap. la art. 426 C.proc.pen. respinge ca inadmisibile în principiu contestațiile în anulare promovate de contestatorii Dawoud Zuhair Abdel Nabi Ali, zis „Zaher”,**

în prezent deținut în Penitenciarul Iași, cu domiciliul procesual ales la Cabinet de Avocat „Todoruț Raluca-Vochița” din mun. Oradea, str. Parcul Traian nr.1, et.2, apt. 19, jud. Bihor (email todorut_raluca@yahoo.com), și Dawoud Abdul Satar, zis „Abed”,

în prezent în Penitenciarul Giurgiu, cu domiciliul procesual ales la SCA „Dima Andrei și asociații” din București, str. Lev Nicolaevici Tolstoi nr. 4B, apt. 0, sector 1, **împotriva deciziei penale nr. 245 din 01.03.2024 a Curții de Apel Iași pronunțată în dosarul penal nr. 5178/99/2020.**

Respinge ca nefondate cererile de suspendare a executării pedepsei formulate de condamnații contestatori.

În baza art. 275 alin. 2 și 4 C.proc.pen. obligă pe fiecare contestator la plata sumei de câte 800 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Ia act de faptul că, contestatorii condamnați au fost asistați de apărători aleși în fața instanței de control judiciar.

În baza art. 272 C.proc.pen., onorariul parțial al apărătorilor desemnați din oficiu pentru condamnații contestatori, în cuantum de câte 200 lei, se achită către Baroul Iași din fondurile Ministerului Justiției, urmând să rămână în sarcina statului, potrivit art. 275 alin.6 teza întâi C.proc.pen.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea minutei la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 27.06.2024.

PREȘEDINTE,
Camelia Toderică

JUDECĂTOR,
Daniela-Elena Ghercă

GREFIER,
Larisa Gioacăș

DEC. red. și tehored. jud. C.T
2 ex./ 03.07.2024
Curtea de Apel Iași: jud. Florin-Liviu Niculiță, jud. Constantin-Gabriel Tarlion